

Arrest

nr. 137 369 van 27 januari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 oktober 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid nr. 131 744 van 21 oktober 2014.

Gelet op de beschikking van 10 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. DANNEELS, die *loco* advocaat H. RIAD verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 11 juli 2011 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in. Op 16 juli 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 7 januari 2014 weigert ook de Raad bij arrest met nummer 116 572 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2 Op 25 april 2014 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 26 mei 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van

inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Op 3 juni 2014 wordt de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}) genomen.

1.3 Op 14 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

*“(…) Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de heer, die verklaart te heten:
naam: K(...),
voornaam: / A(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Afghanistan*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 03/06/2014.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfsituatie, zodat een gedwongen terugkeer noodzakelijk is.

Hoewel betrokkene reeds voorheen betekening kreeg van een verwijderingmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat er vrijwillig gevolg zal gegeven worden aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

(...)"

1.4 Op 21 oktober 2014, bij arrest met nummer 131 744, beveelt de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens.

1.5 Op 14 oktober 2014 neemt de gemachtigde eveneens de beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) van twee jaar. Op 21 oktober 2014, bij arrest met nummer 131 744, verwerpt de Raad de tegen deze beslissing ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Het tegen deze beslissing ingestelde annulatieberoep is bij de Raad gekend onder het rolnummer 162 248.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad zijn onbevoegdheid vast met betrekking tot de beslissing tot vasthouding.

De Raad stelt vast dat de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een maatregel van vrijheidsberoving overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad is derhalve onbevoegd, in zoverre het beroep gericht is tegen het onderdeel van de bestreden beslissing dat de vasthouding betreft.

Het beroep gericht tegen de beslissing tot vasthouding is onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband onder meer het volgende uiteen:

"De bestreden beslissing bevat geen enkel motivering over de omstandigheden van een terugkeer:

Verzoeker heeft een asielaanvraag ingediend, doch zijn verhaal werd niet geloofwaardig geacht.

(...)

Wanneer men de schending van artikel 3 EVRM inroept tijdens de asielprocedure, antwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat het niet gaat om een terugkeermaatregel en dat in dat geval het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM nog niet moet gebeuren.

Aangezien de bestreden beslissing wel een terugkeermaatregel is, dient deze keer wel een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM te gebeuren.

In elk ander geval zou er een schending zijn van artikel 13 EVRM. Er is dan namelijk geen enkele effectieve beroepsmogelijkheid waarin men een evaluatie van het risico op schending artikel 3 EVRM nuttig kan invoeren. (...)

4.2 In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij in dit verband het volgende:

“Verweerder benadrukt dat de beweerde Afghaanse nationaliteit van verzoekende partij (i.t.t. hetgeen zij voorhoudt) wordt betwist, evenals haar herkomst uit Afghanistan.

Verweerder wijst daarbij op de inhoud van de beslissing van 26/05/2014 van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar met betrekking tot de afkomst van verzoekende partij het volgende werd gesteld:

(...)

Waar verzoekende partij lijkt aan te nemen dat zij zal worden gerepatrieerd naar Kaboel of Jalalabad, laat verweerder gelden dat het betoog van verzoekende partij elke grondslag mist.

Zoals reeds aangehaald en nader toegelicht, heeft verzoekende partij haar Afghaanse nationaliteit geenszins aannemelijk gemaakt.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in die zin dan ook een readmissieverzoek aan Pakistan gericht.

Van een gedwongen terugkeer naar Kaboel of Jalalabad is actueel (rekening houdend met de actuele situatie in Afghanistan, maar ook met de onduidelijkheid over de afkomst van verzoekende partij) geen sprake.

Aan de gemachtigde van de Staatssecretaris kan dan ook niet worden verweten de veiligheidssituatie in Afghanistan niet te hebben onderzocht, nu het niet de bedoeling is om verzoekende partij naar daar te verwijderen.

Verzoekende partij haar kritiek mist enige feitelijke grondslag.

Verzoekende partij werd in het kader van het door haar op 19.10.2014 ingediende verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid reeds gewezen op het feit dat zij niet zal worden gerepatrieerd naar Afghanistan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het daaropvolgend arrest nr. 131.744 van 21 oktober 2014 als volgt:

“3.3.2.3 De Raad stelt vast dat verzoeker in de overige onderdelen van zijn middel en in de bijlagen bij het verzoekschrift uitvoerig ingaat op het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een gedwongen terugleiding van verzoeker naar Afghanistan. Gelet op wat hieronder wordt gesteld, dient het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM echter niet in functie van Afghanistan te worden beoordeeld, waardoor het uitgebreide betoog van verzoeker weinig dienst overkomt.” (onderlijning en vetschrift toegevoegd)

Verzoekende partij gaat volledig voorbij aan het voormelde readmissieverzoek en het arrest dat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd geveld in het kader van haar ingediende verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Door nogmaals te verwijzen naar de veiligheidssituatie in Afghanistan, faalt verzoekende partij om in concreto een schending van artikel 2 en 3 EVRM aan te tonen.

Waar in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen alsnog tot een schorsing werd overgegaan omdat verzoekende partij verstoken zou worden van een daadwerkelijk rechtsmiddel met schorsend effect, laat verweerder gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich verkeerdelijk beroept op het arrest Singh en anderen van 2 oktober 2012.

In casu zijn geenszins gelijkaardige omstandigheden aan de orde.

Ter zake laat verweerder gelden dat in voormeld arrest door het EHRM werd vastgesteld dat het betoog van de verzoekende partij zich concentreerde op de vrees onderworpen te worden aan behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar Afghanistan, reden waarom ze een asielaanvraag hadden ingediend.

Het Hof oordeelde vervolgens dat verzoekende partij een verdedigbare grief aanvoerde inzake het risico op een schending van artikel 3 EVRM ingevolge een doorsturing door Rusland naar Afghanistan, en zij dienomtrent dienden te beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel, terwijl de Belgische asielinstanties in casu ten onrechte geen onderzoek hadden gevoerd naar het bestaan van de risico's in Afghanistan. De twijfel die door het Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen werd geuit inzake de afkomst was onvoldoende, en vereiste grondiger onderzoek naar de authenticiteit van de voorgelegde identiteitsstukken, temeer gezien de naderhand voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorgelegde stukken van het CBAR en HCR, opdat elke twijfel kon worden weggenomen inzake een risico op schending van artikel 3 EVRM.

In casu wordt niet aangetoond dat verzoekende partij zich in dezelfde feitelijke omstandigheden bevindt als de verzoekende partijen in de zaak die aanleiding heeft gegeven tot het arrest SINGH van 02.10.2012.

Integendeel heeft verzoekende partij geen beslissing tot teruggedrijving betekend gekregen die nadien is omgezet in een bevel om het grondgebied te verlaten en is er geen terugleiding gepland naar een ander land (Rusland) om reden dat verzoekende partij en haar partner via een vlucht van Rusland naar België zouden zijn gekomen. Evenmin wordt door verzoekende partij aangetoond dat Pakistan het non-refoulement beginsel niet zou respecteren. Tot slot – het weze herhaald – toont verzoekende partij niet aan dat zij effectief de Afghaanse nationaliteit heeft of van welke Afghaanse regio zij afkomstig is.

De loutere verwijzing naar een arrest van het EHRM alwaar gezien de concrete omstandigheden in deze zaak een schending van artikel 3 en 13 EVRM werd weerhouden, volstaat geenszins.

Evenmin verkeert verzoekende partij 'in totale onwetendheid' over het land naar waar ze daadwerkelijk zal worden teruggeleid, nu – het weze herhaald – een readmissieverzoek werd gericht aan Pakistan.

Betreffende de vermeende schending van art. 13 E.V.R.M., laat verweerder ook gelden dat uit de rechtsleer blijkt dat art. 13 E.V.R.M. geen rechtstreekse werking heeft (cfr. J. VELU en R ERGEC, La Convention Européenne des droits de l'homme, Bruxelles 1990, p. 93.), en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt.

De door verzoekende partij aangevoerde schending van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar Pakistan wordt door verzoekende partij niet nader geduid. Integendeel blijft zij hameren op de veiligheidssituatie in Afghanistan, terwijl zij reeds op de hoogte is van het feit dat een readmissieverzoek werd gericht aan Pakistan.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

De schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

In casu is de verweerder bijgevolg van oordeel dat verzoekende partij geenszins aantoont dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van art. 13 E.V.R.M.

Ten overvloede merkt verweerder nog op dat de bestreden beslissing de verzoekende partij geenszins verplicht terug te keren naar haar land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.)."

4.3 De Raad wijst erop dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Voorafgaandelijk dient op het volgende gewezen te worden, daar waar de verzoekende partij in andere onderdelen van haar middel en in de bijlagen bij het verzoekschrift uitvoerig ingaat op het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een gedwongen terugleiding naar Afghanistan. Zoals reeds vastgesteld werd in het schorsingsarrest van 21 oktober 2014 met nummer 131 744, dient het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet in functie van Afghanistan te worden beoordeeld, daar de verwerende partij in het kader van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid uitdrukkelijk heeft bevestigd dat er geen verwijdering van de verzoekende partij naar Afghanistan zal plaatsvinden. Ook in de nota met opmerkingen die de verwerende partij in het kader van het thans voorliggend beroep indiende, wordt uitdrukkelijk gesteld dat van een gedwongen terugkeer naar Kaboel of Jalalabad actueel geen sprake is, rekening houdend met de actuele situatie in Afghanistan, maar ook met de onduidelijkheid over de afkomst van de verzoekende partij. De verwerende partij stelt verder dat het niet de bedoeling is om de verzoekende partij naar Afghanistan te verwijderen en dat de verzoekende partij er in het kader van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid reeds op gewezen werd dat zij niet zal worden gepatrieerd naar Afghanistan. Het betoog van de verzoekende partij, daar waar het specifiek betrekking heeft op de situatie in Afghanistan, is dan ook niet dienstig.

Vervolgens stelt zich – net als in de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid – de vraag naar welk land de verzoekende partij dan wel zal worden teruggeleid. Uit voormeld schorsingsarrest van 21 oktober 2014 blijkt dat op 20 oktober 2014 aan de Raad een readmissieverzoek aan de Pakistaanse autoriteiten – dat blijkens de nota met opmerkingen die neergelegd werd in het kader van voormelde schorsingsprocedure en die zich in het administratief dossier bevindt, dateert van 20 oktober 2014 – werd overgemaakt. In het arrest wordt vervolgens vastgesteld dat dit geen duidelijkheid schept over het uiteindelijke land van bestemming. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier tevens blijkt dat op 27 oktober 2014 opnieuw een readmissieverzoek aan de Pakistaanse autoriteiten werd gericht. Gezien thans voorliggend verzoekschrift eveneens dateert van 27 oktober 2014, dient te worden vastgesteld dat noch de verzoekende partij noch de verwerende partij op het moment van het indienen van dit verzoekschrift kennis kon hebben van het land waarnaar de verzoekende partij zou worden teruggeleid. De Raad merkt nog op dat de verwerende partij ter terechtzitting van 22 januari 2015 hieromtrent nog steeds geen duidelijkheid kan scheppen.

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij aan dat, aangezien de bestreden beslissing een terugkeermaatregel is, een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM dient te gebeuren, en dat er in elk ander geval een schending zou zijn van artikel 13 van het EVRM, dat er dan namelijk geen enkele effectieve beroepsmogelijkheid is waarin men een evaluatie van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM nuttig kan inroepen.

De Raad wijst erop dat artikel 13 van het EVRM luidt als volgt:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

De Raad brengt, zoals in voormeld schorsingsarrest van 21 oktober 2014, de rechtspraak van het EHRM in herinnering waarin de draagwijdte van het begrip ‘daadwerkelijk rechtsmiddel’ wordt uitgediept en waarin wordt gesteld dat de controle-instantie zich, gezien de onomkeerbaarheid van de mogelijke schade die een schending van artikel 3 van het EVRM met zich brengt, niet fictief mag terugplaatsen op het ogenblik waarop het bestuur zijn beslissing nam om zo een nauwkeurig onderzoek van de situatie van betrokkene te ontlopen (EHRM 2 oktober 2012, *Singh e.a./België*, §§ 90-93). Net zoals in onderhavig geval verkeerden de verzoekende partijen in de zaak die aan het Hof in Straatsburg werd voorgelegd bij de betekening van de verwijderingsmaatregel in volstreekte onwetendheid omtrent het land waarnaar ze daadwerkelijk zouden worden teruggeleid. In deze zaak werd een schending van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM aanvaard.

Er dient te worden vastgesteld dat de Raad *in casu*, gelet op de onduidelijkheid over het land van bestemming in het kader van de gedwongen verwijdering van de verzoekende partij, nog steeds in de onmogelijkheid verkeert om passend rechtsherstel te bieden. De verzoekende partij dient te worden bijgetreden waar zij stelt dat zij geen enkele effectieve beroepsmogelijkheid heeft waarin men een evaluatie van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM nuttig kan invoeren, wanneer een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM zou opduiken, eenmaal het land van bestemming in het kader van de thans bestreden verwijderingsmaatregel duidelijk is geworden. Een schending van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM wordt zodoende aannemelijk gemaakt.

Daar waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen kritiek uit op voormeld schorsingsarrest van 21 oktober 2014, in het bijzonder op de verwijzing in dit arrest naar het arrest Singh van het EHRM van 2 oktober 2012, wijst de Raad erop dat de verwerende partij de mogelijkheid heeft, wanneer zij het niet eens is met een arrest van de Raad, tegen dit arrest een cassatieberoep in te dienen bij de Raad van State. Het is niet aan de Raad om te antwoorden op zulke kritiek, zodat op dit onderdeel van het betoog van de verwerende partij niet verder ingegaan wordt.

Daar waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat artikel 13 van het EVRM geen directe werking heeft, stelt de Raad vast dat de verwerende partij deze stelling ondersteunt door te verwijzen naar rechtsleer die dateert van 1990, maar wijst hij erop dat deze directe werking in recentere rechtspraak en rechtsleer wel degelijk aanvaard wordt (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM Deel 1 Algemene beginselen*, Antwerpen – Oxford, Intersentia, 2005, 96-97 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Daar waar de verwerende partij stelt dat voormeld artikel 13 alleen maar geschonden kan worden indien de schending van een ander artikel van hetzelfde verdrag aangetoond wordt, wijst de Raad erop dat de schending van voormeld artikel 13 gekoppeld wordt aan een schending van artikel 3 van het EVRM, in die zin dat de onduidelijkheid omtrent het land waarnaar de verzoekende partij zal teruggeleid worden, de verzoekende partij elke mogelijkheid ontnemt ten aanzien van dit land een nuttig betoog in het kader van artikel 3 van het EVRM te ontwikkelen. De verwerende partij blijft wijzen op het readmissieverzoek gericht aan Pakistan en stelt dat de verzoekende partij, ook al was zij hiervan op de hoogte, blijft hameren op de veiligheidssituatie in Afghanistan en de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Pakistan niet nader duidt. In dit verband benadrukt de Raad echter nogmaals dat het loutere feit dat de verwerende partij een readmissieverzoek aan Pakistan heeft gericht, geen zekerheid biedt over het feit dat de verzoekende partij ook daadwerkelijk naar Pakistan zal worden teruggeleid. Dit geldt des te meer nu blijkt dat het eerste verzoek van 20 oktober 2014 niet beantwoord werd, daar de verwerende partij op 27 oktober 2014 een nieuw verzoek aan de Pakistaanse autoriteiten heeft gericht. Noch uit het administratief dossier noch uit de verklaringen van de verwerende partij ter terechtzitting van 22 januari 2015 – waar zij stelt dat zij omtrent het land van bestemming geen verdere informatie heeft – kan afgeleid worden dat op dit verzoek al enig antwoord zou zijn gekomen. Uit het betrokken verzoek blijkt overigens geenszins op grond waarvan de verwerende partij meent dat precies Pakistan de verzoekende partij zou moeten terugnemen. Zodoende dient nogmaals te worden benadrukt dat uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij zelf op het moment van het indienen van het verzoekschrift door de verzoekende partij op 27 oktober 2014 geen enkele aanwijzing had dat zij de verzoekende partij naar Pakistan zou kunnen terugleiden. De verwerende partij maakt met haar betoog in de nota met opmerkingen niet duidelijk op grond waarvan de verzoekende partij – in deze specifieke omstandigheden – in haar verzoekschrift een betoog aangaande Pakistan of enig ander land had kunnen of moeten ontwikkelen. De verwerende partij kan moeilijk voorhouden dat een verzoekende partij, in een geval zoals voorliggend geval – waarbij slechts duidelijk is dat de betrokkene niet naar het land waarvan hij voorhoudt afkomstig te zijn, zal teruggeleid worden, maar er geen elementen voorliggen die enige zekerheid geven over het land waarnaar hij wel zal teruggeleid worden – een hypothetisch betoog dient te ontwikkelen aangaande een eventueel risico op schending van voormeld artikel 3 ten aanzien van alle landen die eventueel als bestemming voor terugleiding in aanmerking zouden komen. Dit betoog van de verwerende partij kan dan ook geen afbreuk doen aan de vastgestelde schending van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM.

Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen nog stelt dat de bestreden beslissing de verzoekende partij geenszins verplicht terug te keren naar haar land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen, wijst de Raad erop dat in voorliggend geval het probleem precies ligt in de onduidelijkheid die bestaat omtrent het land waarnaar de verzoekende partij verwijderd zal worden, of dit nu het (tot op heden onduidelijke)

land van herkomst is of een ander land. De Raad herhaalt dat de aangenomen schending van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM precies ligt in het feit dat deze onduidelijkheid tot gevolg heeft dat de verzoekende partij met betrekking tot een eventueel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM geen nuttig betoog kan ontwikkelen en zodoende in dit verband ook een effectieve beroepsmogelijkheid ontnomen wordt. Ook dit betoog van de verwerende partij kan aan de aangenomen schending van voormelde artikelen zodoende geen afbreuk doen.

Gelet op het bovenstaande wordt een schending van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

4.4 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 oktober 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen voor zover het betrekking heeft op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 oktober 2014 tot vasthouding met het oog op verwijdering.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE